

Právěnoveno

dne 3. 10. 2016

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 1085r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne: 7. 10. 2016

podpis:

MVCRP013F1E9

2

V Praze 3. 10. 2016
Č. j.: MV-104158-5/VS-2016

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala státní občanka Ukrajiny trvale bytem adresa pro doručování

(dále též „žadatelka“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 20. 5. 2016 č. j.: VS-139/835.3/2-2015, kterým nebylo podle ustanovení § 11 a ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále též „žádost“), a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. a) s využitím § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 5. 2016, č. j.: VS-139/835.3/2-2014, z r u š u j e a věc se vrací Ministerstvu vnitra k novému projednání.

Odůvodnění:

I.

Prostřednictvím Krajského úřadu Olomouckého kraje žadatelka podala dne 10. 12. 2014 žádost o udělení státního občanství České republiky, která byla Ministerstvu vnitra doručena dne 12. 1. 2015. Dle spisové dokumentace žadatelka, státní občanka Ukrajiny, žije na území České republiky od roku 1999, trvalý pobyt má pak na území České republiky povolen s platností od 27. 9. 2006. Před vydáním povolení k trvalému pobytu měla žadatelka na území České republiky dlouhodobé vízum nad 90 dní od 11. 7. 2001 do 30. 4. 2005 a následně oprávnění k dlouhodobému pobytu od 1. 5. 2005 do 26. 9. 2006, vždy za účelem sloučení rodiny. Žadatelka je svobodná, v roce 2016 se jí narodila dcera. Otec dítěte není v rodném listě uveden a dle vyjádření žadatelky není státním občanem České republiky.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 4. 1. 2016 bylo správní řízení o žádosti jmenované o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu 60 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byla žadatelka vyzvána, aby odstranila nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných v usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byla žadatelka zároveň

informována o tom, že dne 10. 12. 2014 bylo zahájeno správní řízení o její žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byla rovněž poučena o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhopat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Požadované podklady, nezbytné k posouzení splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky, obdrželo Ministerstvo vnitra dne 25. 1. 2016, 10. 2. 2016 a 14. 4. 2016.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že vzhledem ke skutečnosti, že žadatelka má v České republice povolen trvalý pobyt ode dne 27. 9. 2006, tedy více než 5 let, splňuje podmínku podle ustanovení 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky.

Žadatelka rovněž splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť se na území České republiky posledních 5 let skutečně zdržovala a realizovala pouze krátkodobé cesty do zahraničí.

Výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 4. 1. 2016, který si v souladu s § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky vyžádalo Ministerstvo vnitra, žadatelka prokázala trestní bezúhonnost ve smyslu § 14 odst. 3 tohoto zákona. S přihlédnutím k době jejího pobytu v České republice pak neprokazuje trestní bezúhonnost v domovském státu, popř. v jiných státech.

Splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky žadatelka neprokazuje, neboť doložila, že v minulosti absolvovala základní a střední školu, na které byl vyučovacím jazykem jazyk český, tzn. po dobu delší než dobu stanovenou v citovaných ustanoveních, jež požadují absolvování studia na takovéto škole alespoň po dobu 3 školních let.

Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že žadatelka splňuje též podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, neboť nebylo zjištěno, že by v rozhodné době závažným porušila povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je přihlášená k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti. Žadatelka v roce 2012 a 2014 let sice řádně neplnila své povinnosti na úseku zdravotního pojištění, avšak vzhledem k tomu, že se jednalo pouze o tři platby záloh na pojistné, které v roce 2014 doplatila, nebylo její jednání hodnoceno jako závažné porušení dotčeného předpisu.

Žadatelka splňuje také podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, neboť prokázala výši a zdroje svých příjmů, i to, že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň.

Podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky žadatelka taktéž splňuje, když prokázala, že v posledních třech letech výrazně a bez vážných důvodů nezatěžovala systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi, když v rozhodné době čerpala příspěvek na bydlení v celkové částce 15.804,- Kč.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatelka ve smyslu uvedeného ustanovení tohoto zákona ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 5. 2016, které bylo žadatelce doručeno dne 26. 5. 2016, podala žadatelka dne 6. 6. 2016 včasný rozklad.

V rozkladu žadatelka vyslovuje dohad, že ohrožení bezpečnosti státu, které bylo důvodem pro zamítnutí její žádosti o udělení státního občanství České republiky, když dle odůvodnění rozhodnutí ostatní zákonné podmínky splňuje, je spojeno s trestnou činností jejího druha v roce 2014. Tehdy s ním krátce žila a v této souvislosti uvádí, že o jeho trestné činnosti nevěděla. Byla obviněna spolu s ním, její druh byl odsouzen, avšak ona byla zproštěna obžaloby. V současné době s ním již není v kontaktu. Dále uvádí, že v České republice žije již 17 let, vždy se chovala slušně a nemyslí si, že by ohrožovala tento stát.

Ze shora uvedených důvodů žadatelka podává proti předmětnému rozhodnutí v plném rozsahu rozklad a navrhuje, aby rozhodnutí o její žádosti o udělení státního občanství České republiky bylo přehodnoceno.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Z uplatněných rozkladových námitek je zřejmé, že žadatelka vychází z domněnky, že nesplnění státobezpečnostního předpokladu zakotveného v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 22 odst. 3 tohoto zákona, je v jejím případě podmíněno trestnou činností jejího bývalého druha, spolu s nímž byla i ona z páčání trestné činnosti obviněna a poté zproštěna obvinění.

V posuzovaném případě proto ministr vnitra považuje za potřebné objasnit následující aspekty předmětné právní úpravy.

Důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatel ohrožuje bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů. V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie ČR nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě žadatelky byl takovýto závěr učiněn. Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatelka tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatelky je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těch stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadateli z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou. Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí.

V souvislosti s interpretací a aplikací ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je na místě též zmínit, že i ve Výkladově zprávě komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství (vyhlášená sdělením Ministerstva zahraničních věcí pod č. 76/2004 Sb.m.s.) v komentáři ke čl. 11 se uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „*For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.*“).

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jako má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladem lze jmenovat tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 *Kodeks postępowania administracyjnego*, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 *Ustawa o obywatelstwie polskim*).
- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a/nebo možnosti odvolání.

Dále považuje ministr vnitra dále za důležité uvést, že byť žadatelce nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek vedly, jejímu právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Žadatelka ví, že její zamítavé rozhodnutí stojí na negativním stanovisku některé bezpečnostní služby. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinila. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Žadatelčino právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifík daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů země).

Zároveň ministr vnitra zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, dle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, jak již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, čj.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, již bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážít obzvláště pečlivě.

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, č. j.: IV.ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.

Z tohoto hlediska takový postup není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství. Právně relevantní význam má pak v posuzovaném případě skutečnost, že tato Úmluva ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura Evropského soudu pro

lidská práva – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karashev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*).

V rámci přezkumu prvostupňového rozhodnutí si nicméně ministr vnitra vyžádal aktualizované podklady od příslušné bezpečnostní služby, aby tak mohl posoudit, zda bezpečnostní riziko u žadatelky trvá. Na základě takto získaných aktualizovaných podkladů dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko ze strany žadatelky již není dáno. Není zde tedy nadále překážka v udělení státního občanství České republiky žadatelce ve smyslu § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

S odkazem na výše uvedené ministr vnitra rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

